

Svagheden er paadrægen, ere udførte i Krig eller under andre Forhold, og uden at udstrække den ordinaire Invalidforsørgelse til Officiererne, som dog indbefattes under Invalidbegrebet efter § 9; hvorimod § 10 giver Andre, der, uden at henhøre til de militære Underclasser, beordres til Forretninger i militært Diemed, lige Krav med den af disse Underclasser, som det overdragne Hverv maa anses nærmest at vedkomme, og § 12 knytter sit Regulativ til den Classification af Underclasserne, som § 2 har meddeelt.

Udvalget skjønner dog ikke rettere, end at de overordentlige Anstrengelser og Lidelser, den mangfoldigen foregæde Risiko og Fare for Helbred og Liv, som Krigsforhold medføre for dem, der have at gribe ind i dem ved Udførelse af militære Tjenesteplichter, og som gjøre Krav paa Sjælsstyrke, Udholdenhed og Selvpoffrelse i en ualmindelig Grad hos dem, hvis tro Opsyndelse af tunge Kaldsplichter ofte er Betingelse for Statens Belyære, tillige indeholde en ganske særegen Opsyndelse til Staten om at drage Omsorg i en fortrinlig Grad for dem, der under saadanne Forhold have offeret Lemmer og Sundhed, og, naar de have tilsat Livet, for deres Efterladte.

Naar Lovudkastet desuagtet ikke blot er gaaet udenfor det til Krigsforhold bundne snevrere Begreb af Invalidforsørgelse, men endog har givet sam me Regler for dem, der i Krig og udenfor Krig have paadræget sig Legemsbestadigelse eller Svaghed, saa kan Udvalget ikke deri være enig. Man kalder vel ikke i Tvivl, at Enhver, der tilsætter sin Helbred i Statens Tjeneste, har et Krav paa dennes særdeles Forsorg, og at dette, der er erkjendt i Pensionloven af 5te Januar d. A. § 3 ved Bestemmelsen, at „den Embedsmand, der ved Udførelsen af sin Tjeneste kommer saaledes til Skade, at han maa affædiges, faaer $\frac{2}{3}$ af sin Embedsindtægt i Pension“, og saa gjælder om den, der ikke er kongelig Embedsmand. Men udenfor Krigsforhold er deri ikke noget Giendommeligt for de Militære, eller for dem, der udføre Forretninger i militært Diemed, hvorimod det paa lige Maade gjælder om Andre, der kaldes til at udføre Hverv i Statens Tjeneste, og det er saaledes

et Spørgsmaal, om den Deel af Udcastet, hvorom her handles, ikke burde været holdt indenfor den i Folkethingets Forslag satte Grænse. Da imidlertid den militære Stilling medfører, at Vedkommende ogsaa udenfor Krigstilstand hyppigere ere udsatte for at tage Skade paa Helbredden end Personer i andre Livsstillinger, saa ville vi ikke andrage paa en saadan Indskrænkning, men derimod foreslaae at optage en ny Paragraph, der for Underclassernes Vedkommende, behandler denne Deel af Invalidforsørgelsen (dette Ord taget i videre Forstand) i Genhold til Udcastets Bestemmelser i første Capitel om Underclassernes Pensionering. Villiges dette, saa mene vi, at Berettigelsen til den paa Krigsforhold grundede Invalidforsørgelse maa indtræde fra det Dieblif, da Vedkommende i Krigstid efter aflagt Eed er traadt under Fanen og har begyndt at gjøre activ Krigstjeneste, og maa det saaledes forstaaes, naar vi stille dem, der ere blevne Invalidere i Krig, mod dem, der ere blevne det udenfor Krig.

Under den første af disse Categorier skulde vi dernæst bede det ærede Things Opmærksomhed henvendt paa vore Officiers Stilling, naar de ere blevne Invalidere i Krigen. Officiererne af Linien beholde, saalænge de blive i Tjenesten, deres Gage og Emolumenter; men, naar de ere gaaede i den Grad, at de maae affædiges, faae de efter Loven af 5te Januar d. A. ikkun $\frac{2}{3}$ Embedsindtægt i Pension, dersom Invalidloven ikke aabner dem Afgang til bedre Vilkaar. Officiererne af Reserven og Forstærkningen kunne efter vor Overbeviisning end ikke gjøre Regning paa som Invalidere at nyde Godt af Loven af 5te Januar d. A., da de ikke ere fast ansatte og som saadanne lønede Embedsmænd, som denne Lov forudsætter; Rescriptet af 1ste December 1842 befalede saaledes, at, naar en Volontair er udnævnt til subaltern Officeer i Krigsreserven og Forstærkningen, overtager han tillige med denne sin Udnævnelse ogsaa den Forpligtelse i et Tidrum af 16 Aar at tjene, saa ofte disse Afdelinger af Armeen maatte blive kaldte til activ Tjeneste; og lønede af Staten ere disse Officere efter de hidtilværende